

Anklagemyndigheden i Nederlandene udgør ikke en »fuldbyrdende judiciel myndighed« inden for rammerne af fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, eftersom den kan undergives individuelle instruktioner fra den nederlandske justitsminister

I september 2017 udstedte en belgisk undersøgelsesdommer en europæisk arrestordre mod AZ, der er en belgisk statsborger, som blev anklaget for flere forhold af dokumentfalsk og bedrageri. I december 2017 blev AZ anholdt i Nederlandene og overgivet til de belgiske myndigheder i medfør af en afgørelse truffet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene). I januar udstedte den undersøgelsesdommer, der havde udstedt den europæiske arrestordre, en supplerende europæisk arrestordre for andre forhold end dem, for hvilke AZ var blevet overgivet, idet undersøgelsesdommeren herved anmodede de kompetente nederlandske myndigheder om at se bort fra anvendelsen af specialitetsreglen, der er fastsat i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre ¹. Ifølge denne regel kan en person, der er blevet overgivet til den udstedende medlemsstat som følge af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, nemlig ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes af de judicielle myndigheder i denne medlemsstat for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed giver sit samtykke hertil ². I februar 2018 gav officier van justitie (anklagemyndigheden) ved arrondissementsparket Amsterdam (anklagemyndigheden i Amsterdam, Nederlandene) sit samtykke til at øge omfanget af retsforfølgningen i overensstemmelse med den supplerende europæiske arrestordre. AZ blev således i Belgien retsforfulgt for de forhold, der var omfattet af den oprindelige og den supplerende europæiske arrestordre, og blev idømt en fængselsstraf på tre år.

Det var i denne sammenhæng, at hof van beroep te Brussel (appeldomstolen i Bruxelles, Belgien), som skulle tage stilling til en appel iværksat af AZ til prøvelse af den strafferetlige domfældelse af ham, ønskede oplyst, om anklagemyndigheden i Amsterdam kunne anses for en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre ³, som dermed havde beføjelse til at give det samtykke, der er fastsat heri.

Det skal bemærkes, at Domstolen for nylig gentagne gange havde udtalt sig om begrebet »judiciel myndighed« i forbindelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre og nærmere bestemt om spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaternes anklagemyndigheder kunne anses for at henhøre under dette begreb. Domstolen havde således kunnet fastslå, at dette var tilfældet for den

¹ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26.2.2009 (EUT 2009, L 81, s. 24).

² Artikel 27, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

³ Begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« er defineret i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

litauiske, den franske, den svenske og den belgiske anklagemyndighed ⁴, men ikke for den tyske ⁵. Selv om samtlige disse sager vedrørte begrebet »den udstedende judicielle myndighed« i forbindelse med en europæisk arrestordre ⁶ og ikke begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i nærværende dom, der blev afsagt af Store Afdeling, fandt Domstolen, at dens praksis på området kunne overføres.

Domstolens bemærkninger

For det første bemærkede Domstolen, at i lighed med begrebet »udstedende judiciel myndighed« er begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« et selvstændigt EU-retligt begreb, som ikke er begrænset til kun at omfatte dommere og domstole. Dette begreb omfatter således også de judicielle myndigheder, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje og handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, navnlig i forhold til den udøvende magt, og som udøver sine funktioner inden for rammerne af en procedure, som overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse.

For at fastlægge indholdet af begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« lagde Domstolen derfor de samme kriterier til grund, som den har udviklet i sin praksis vedrørende »udstedende judicielle myndigheder«, hvilket den begrundede i den omstændighed, at status som og arten af disse to judicielle myndigheder er de samme, selv om de udøver særskilte funktioner. Med henblik på at nå frem til denne konklusion henledte Domstolen opmærksomheden på flere forhold. Domstolen fremhævede, at afgørelsen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre i lighed med afgørelsen om udstedelse af en sådan skal træffes af en judiciel myndighed, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, herunder garantien for uafhængighed. Domstolen bemærkede desuden, at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre i lige så høj grad som udstedelsen af en sådan arrestordre kan gøre indgreb i den eftersøgte persons frihed, for så vidt som denne fuldbyrdelse vil medføre, at den eftersøgte person anholdes med henblik på overgivelse. Domstolen tilføjede i øvrigt hertil, at i modsætning til proceduren for udstedelse af en europæisk arrestordre, med hensyn til hvilken der findes en beskyttelse på to niveauer af de grundlæggende rettigheder, udgør den fuldbyrdende judicielle myndigheds deltagelse under fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre det eneste beskyttelsesniveau fastsat i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, som sikrer, at den eftersøgte person nyder godt af alle de garantier, der knytter sig til vedtagelsen af retsafgørelser.

For det andet udtalte Domstolen, at uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt den judicielle myndighed, der giver samtykke til at se bort fra specialitetsreglen, skal være den samme som den myndighed, der har fuldbyrdet den europæiske arrestordre, må dette samtykke ikke være givet af anklagemyndigheden i en medlemsstat, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage en individuel instruks fra den udøvende magt. En sådan anklagemyndighed opfylder nemlig ikke de betingelser, der er nødvendige for at kunne kvalificeres som »fuldbyrdende judiciel myndighed«. Ifølge Domstolen er det imidlertid et krav for, at der kan gives samtykke og dermed ses bort fra anvendelsen af specialitetsreglen, at der deltager en myndighed, som opfylder disse betingelser. Denne afgørelse er således særskilt fra afgørelsen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre og udløser virkninger for den berørte person, der er særskilte fra virkningerne af sidstnævnte afgørelse. Domstolen fremhævede navnlig, at selv om personen allerede er blevet overgivet til den udstedende judicielle myndighed, kan det ønskede samtykke, for så vidt som det vedrører en anden lovovertredelse end den, der lå

---

⁴ Jf. henholdsvis dom af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen) ([C-509/18](#)) (jf. også pressemeddelelse [nr. 68/19](#)), af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours) ([C-566/19 PPU](#) og [C-626/19 PPU](#)), af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed) ([C-625/19 PPU](#)), og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Anklagemyndigheden i Bruxelles) ([C-627/19 PPU](#)) (jf. også pressemeddelelse [nr. 156/19](#)).

⁵ Jf. dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) ([C-508/18](#) og [C-82/19 PPU](#)) (jf. også pressemeddelelse [nr. 68/19](#)).

⁶ Begrebet »udstedende judiciel myndighed« er defineret i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

til grund for overgivelsen, gøre indgreb i den pågældende persons frihed, eftersom den kan medføre idømmelsen af en strengere straf.

I det foreliggende tilfælde bemærkede Domstolen, at mens afgørelsen om at fuldbyrde den europæiske arrestordre i medfør af nederlandsk ret i sidste ende tilkommer en domstol, træffes afgørelsen om at give samtykke derimod udelukkende af anklagemyndigheden. Da sidstnævnte kan undergives individuelle instrukser fra den nederlandske justitsminister, udgør den imidlertid ikke en »fuldbyrdende judiciel myndighed«.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127